

— Азъ виждамъ голѣми врати, що е това? — запита Урасима-Таро.

— Това сж вратитѣ на двореца. Голѣмиятъ покривъ, който виждашъ далече, хе-тамъ, това е самиятъ дворецъ.

— Истина ли?... Значи, ние вече стигнахме!

— Да, стигнахме, — каза костенурката. — Сега слѣзъ и върви пѣшкомъ. Като каза това, тя тръгна прѣдъ него напредъ.

— Съ мене дойде гостъ отъ Япония, — каза костенурката на двѣ

придворни риби, — моля съобщете.

Рибитѣ съобщиха веднага въ двореца и отъ тамъ изскочиха нѣколко голѣми придворни риби, наредиха се въ два реда и ги посрѣщнаха съ почитъ.

— Заповѣдайте, заповѣдайте, господинъ Урасима-Таро; добръ дошли, — говорѣха тѣ и се кланяха низко. А слѣдъ това го въведоха въ самия дворецъ.

Урасима-Таро се сбърка тамъ, ала скоро се окопоти и влѣзе важно-важно. Тамъ го чакаше самата царица, Ото-Химе, съ много още придворни. Урасима-Таро се поклони на царицата, а тя го хвана за ржка и го заведе при царскитѣ трапези.

— Добръ дошелъ, господинъ Урасима-Таро! Вчера вие спасихте живота на костенурката. Азъ ви благодаря много за това и желая да ви нагостя днесъ както азъ зная. Макаръ у насъ и да нѣма много излишни ястия, но съмъ увѣрена, че вие ще прѣкарате весело тукъ.

Урасима-Таро каза:

— Благодаря. Азъ за пръвъ пѣтъ виждамъ вашия дворецъ и всичко тукъ ми се вижда така прѣкрасно, така чудно! Не съмъ срѣщалъ до сега нищо друго такова...